

розробкою цієї моделі правової держави, що дозволить інтегрувати процес державотворення, національні інтереси та традиції України та загальнолюдські цінності як основу сучасної політики. Питання верховенства права в Україні та перспективи його формування зрештою залежать не від того, наскільки послідовно ми будемо розробляти концепцію, а від того, наскільки ми можемо досягти.

1. Moll, Robert von. Die Polizei – Wissenschaft nach den Grundsätzen des Rechtsstaates. Tübingen, 1832. S.7.
2. Шемшученко і засади реформування правової системи України // Правова держава. Київ, 1996. Вип.7. С. 56-58.
3. <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=1629-15>
4. <http://www.pravda.gov.ua/articles/2007/12/5/3331870/>
5. <http://radnuk.info/pidrychnuku/teoriua-prava/38-tsvik/151-s-2-----.htm>
6. Теорія держави і права: Навч. посіб./ ій, , та ін.: За ред. і, , - К.: Юрінком Інтер, 2003.– 358-364с.
7. Загальна теорія держави і права: [Підручник для студентів юридичних спеціальностей вищих навчальних закладів] / М. В. Цвік та ін. За ред. М. В. Цвіка, В. Д. Ткаченко. Харків: Право, 2002. 432 с.

Гасимова Р. Ю.

здобувач вищої освіти 1 курсу
юридичного факультету,

Левін О. Л.

кандидат історичних наук, доцент,
доцент кафедри
соціально-гуманітарних дисциплін,
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

НАЦІОНАЛЬНА МОВА ЯК ФАКТОР НАЦІОНАЛЬНОЇ ІДЕНТИЧНОСТІ

«Мова – це наша національна ознака, у мові наша культура, ступінь нашої свідомості. Мова – це форма нашого життя, життя культурного і національного, це форма національного організування. Мова – душа і цінність кожної національності, її святощі і найміцніший скарб...і поки живе мова – житиме й народ, як національність...Не стане мови, не стане національності» [1, с.7]. Знати свою рідну мову необхідно, тому що це свідчить про культурність, вихованість особи. Насамперед, особа, яка не знає свою рідну мову, не шанує себе. Як нам відомо з історії України, український народ виборював свою мову, яку всім способами хотіли знищити, а саме:

забороняли друкувати українською мовою видання, навчання та накові розробки тощо, тобто були встановлені певні обмеження до використання української мови.

Слід зазначити, що мова, якою розмовляє людина, зазвичай є одним із ключових елементів її ідентичності. Мова не тільки засіб спілкування. Мова також має важливе символічне значення під час визначення того, як людина сприймає інших людей і яким вона бачить себе і своє місце в суспільстві.

Питання мови як чинник державотворення були предметом розгляду багатьох учених. а саме: П. Гриценка, який зазначає, що українська незалежність наскрізь пройнята ідеями вільного розвитку української мови й прагнення утвердити державний і державотворчий статус української мови єднали народ у пориві до незалежності [2], Ю. Чередник, А. Чирва, В. Гошовська, В. Лизанчук, та ін.

Мова вважається одним із основних компонентів, із яких ми створюємо наші внутрішні моделі світу. Вона забезпечує вплив на те, як ми сприймаємо реальність та реагуємо на неї [3, с. 328].

У будь-якій державі провадиться та чи інша мовна політика. Навіть якщо влада не робить будь-яких спеціальних заходів щодо розповсюдження та розвитку тієї чи іншої мови, таке поширення відбувається через політику в галузі освіти, засобів масової інформації та ін. Наприклад, в Україні 25.04.2019, був прийнятий Закон «Про забезпечення функціонування української мови як державної». За статтею 3 визначено, що завданнями цього закону є:

- 1) захист державного статусу української мови;
- 2) утвердження української мови як мови міжетнічного спілкування в Україні;
- 3) забезпечення функціонування державної мови як інструмента об'єднання українського суспільства, засобу зміцнення державної єдності та територіальної цілісності України, її незалежної державності і національної безпеки;
- 4) забезпечення застосування української мови як державної на всій території України у сферах суспільного життя, визначених цим Законом, а також у міжнародному спілкуванні, під час здійснення посадовими та службовими особами представницьких функцій;
- 5) забезпечення розвитку української мови для зміцнення національної ідентичності, збереження національної культури, традицій, звичаїв, історичної пам'яті та забезпечення її подальшого функціонування як державотворчого чинника української нації [4, с. 328].

Отже, дотримання людьми мовних правил сприяє стимулюванню інших до вивчення та використання державної мови. Мова є одним із основних показників того, що існує нація, а нація, в свою чергу, творить державу.

1. Вашуленко М. Формування мовної особистості молодшого школяра в умовах переходу до 4-річного початкового навчання. *Початкова школа*. 2001. №1. С. 11-14.
2. Гриценко П. Українська мова: державна і державотворча. *Український інформаційний простір*. 2018. № 1. С. 32–42.
3. Попович Н. Розвиток мови як віддзеркалення впливової ролі держави. *Вісник Національної академії державного управління при Президентові України*. 2011. №2, С. 267-275.
4. Закон України “Про забезпечення функціонування української мови як державної”. *Відомості Верховної Ради (ВВР)*, 2019, № 21, ст. 81.

Головіна О. В.

кандидат історичних наук, доцент,
доцент кафедри
соціально-гуманітарних дисциплін,
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

**НАЦІОНАЛЬНА ПАМ'ЯТЬ ЯК ТРАНСФОРМАЦІЙНИЙ
ЧИННИК В УКРАЇНСЬКОМУ СУСПІЛЬСТВІ**

Вивчення практик створення концепції національної пам'яті має для українського суспільства важливе значення. На цей час перед українським суспільством стоїть виклик – виклик творення не тільки державності та/чи держави, а політичної нації. Здобуття Україною незалежності не ліквідувало основної проблеми – об'єднання нації, прийняття усіх сторінок власної історії та побудови національного пантеону. Історики – дослідники проблематики національної історичної пам'яті наголошують на необхідності збагачення українського пантеону. «Ствердження української національної ідеї української політичної нації базуватиметься на історичній пам'яті. Очищеній від залишків тоталітарного та імперського способу мислення; на шануванні українських національних героїв, які сприятимуть консолідації українського суспільства» [4, с. 287]. Держава через освітні та наукові інституції висловлює ставлення суспільства до подій минулого та таким чином проектує своє майбутнє. Тому творення національної ідеї, вибудова історичного пантеону та вироблення єдиного канону національної пам'яті в сучасних суспільно-політичних умовах є найважливішим питанням – питанням національної безпеки.

Так, українці створили власну державу, виборовши державність як таку, якої прагнули протягом минулих історичних періодів. Чого ж бракує в Україні для створення сучасної політичної нації? Питання самозбереження